

5 MÓZES

9-16. FEJEZET

Halld meg, Izráel! Te ma átkelsz a Jordánon, hogy bemenj és birtokba végy nálad nagyobb és erősebb népeket, nagy városokat égbe nyúló erődökkel;

Mózes tovább bátorítja őket az Igéret földjére történő belépéssel kapcsolatban emlékeztetvén őket, hogy ők olyan Istent szolgálnak, Aki minden eléjük tornyosuló akadálnál nagyobb.

Szerintem keresztényként fontos, hogy reálisan lássuk életünk problémáit, és butaság lenne részünkről, ha az életet túl komolyan vennénk. Túl kell lássunk a problémáinkon, és fel kell ismerjük, hogy a mi Istenünk képes bármilyen problémánkat megoldani. Mózes is ezt a reális életfelfogást hangsúlyozza:

nagy és szálas népet, Anák-fiakat, akiről magad is tudod, hogy ezt hallottad: Ki állhat meg az Anák-fiak előtt?

Tudd meg azért ma, hogy Istened, az ÚR vonul előtted mint emésztő tűz, ő pusztítja el, ő alázza meg őket előtted, te pedig kiüzöd és hamarosan kipusztítod őket, ahogyan megígérte neked az ÚR.

Igaz, hogy erős városok vannak, igaz, hogy óriásokkal fogsz harcolni, de az Úr fog előtted vonulni. Gyakran már a problémáink számbavételekor elrettenünk, és elveszítjük a megfelelő nézőpontot, mert nem látjuk meg Isten hatalmát és erejét.

Hihetetlen, hogy milyen hatalmasnak tűnnek a problémák, amikor a közelükbe érünk. Van amikor annyira elveszítjük a perspektívát, hogy csak egyedül a problémát látjuk, semmi mást. Ilyenkor hajlamosak vagyunk elfelejteni Istent, és ezt sohasem szabadna megengedjünk magunknak.

A Nap átmérője 865.000 mérföld, 110-szer nagyobb mint a Földé. De bármennyire is hatalmas a Nap, mégis egy szemüvegtartóval el lehet takarni azt, ha elég közel tartjuk a szemünkhöz. Olyan közel kerülünk a problémához, hogy egyszer csak semmi mást nem látsz már, csak a problémát. Isten olyan hatalmas, mint a világegyetem, de én nem látom, mert a problémáim elvakítottak.

Mózes megemlíti a problémákat, de hozzát teszi, hogy nincs szükség azokkal foglalkozni, mert *Istened, az ÚR vonul előtted.*

Erős és hatalmas ellenséggel harcolunk, aki sokkal nagyobb nálunk. Nem tudjuk ellensúlyozni a Sátán erejét, és annyira el tudunk ámulni a Sátán erejének ismeretétől, hogy elveszítjük Isten erejének tudatát. „De nagyobb az Aki bennetek van, mint az, aki a világban.” A mi erőnk semmi a Sátánéhoz képest, de a Sátáné semmi az Istenéhez képest. És az Úr vonul előtted, hogy megharcolja a harcaidat, és hogy kiüzze a földről az ellenségeidet. Emlékeznünk kell az Úr erejére.

Amikor tehát elűzi azokat előled Istened, az ÚR, ne gondolkozz így magadban: a magam igazságáért hozott be ide engem az ÚR, hogy birtokba vegyem ezt a földet! Ezeket a népeket gonoszságuk miatt űzi ki előled az ÚR.

Milyen szörnyű dolog az önelégültség, és milyen könnyű az önelégültség hibájába esni! Van valami perverz dolog a mi természetünkben, mert állandóan azon fáradozunk, hogy az emberek jobbnak higgyenek, mint amilyenek vagyunk valójában. Szeretjük elhithetni magunkról, hogy lelki óriások vagyunk, és hogy mindig az Úr útjain járunk.

Péter Jánossal együtt az imádság órájában a templom felé tartott, és az ember alamizsnát kéregetett. Amikor meglátta, hogy Péter és János be akar menni a templomba, alamizsnát kért tőlük.

Péter pedig Jánossal együtt rátekintett, és azt mondta: „Nézz ránk!”

Ő felnézett rájuk, remélve, hogy kap tőlük valamit.

Péter ekkor így szólt hozzá: „Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel, és járj!”

És jobb kezénél fogva felemelte, annak pedig azonnal megerősödött a lába és a bokája, felugrott, talpra állt, és járt. Bement velük a templomba is, járkált, ugrándozott, és dicsérte az Istent.

Látta őt az egész nép, amint járkál, és dicséri az Istent.

Felismerték, hogy ő az, aki alamizsnáért szokott ülni a templom Ékes-kapujában. És félelemmel telve csodálkoztak azon, ami vele történt.

Mivel ez az ember feltartóztatta Pétert és Jánost, az egész nép megdöbbenve futott össze hozzájuk a Salamon csarnokába.

Több ezren lehettek ott, és a meggyógyult ember bizonyára ölelni és csókolni kezdte Pétert, és az emberek a csodát valmiképpen Péternek tulajdonították.

Amikor Péter ezt látta, így szólt a néphez: „Izraelita férfiak, mit csodálkoztok ezen? Mit néztek úgy ránk, mintha saját erőnkkel vagy kegyességünkkel értük volna el, hogy ő járjon?”

Ebben a pillanatban Péter szolgálatának egyik legnagyobb veszélyével állt szemben, mert az emberek úgy néztek rá, mintha ő valami szent és kegyes ember lenne. Könnyű lett volna azt mondani neki, hogy „ahhoz, hogy ilyen erőtök legyen, nagyon sok áldozatot kell hozzatok, és teljesen oda kell szánjátok magatokat az Úrnak. Kevese jutnak el idáig, hogy ilyen nagy erővel áldja meg őket az Úr.” De mi történe ekkor? Isten dicsőségét saját magára irányítaná.

Sok lelkipásztor szenved ebben a hibában, mert a testünk szeretné, hogy az emberek azt gondolják rólunk, hogy különlegesek, szentek, a normális fölöttiek vagyunk az Isten iránti elkötelezettségünkben. Ez mindenki számára egy állandó veszélyforrás, aki szolgálata közben megtapasztalja Isten munkáját, mert az emberek hajlamosak az eszközt dicsőíteni Isten helyett, Aki az eszköz használója. Ezért az eszközként nagyon óvatosnak kell lennünk, hogy ne tulajdonítsuk magunknak a dicsőséget.

Pál apostol azt mondta, hogy a „testemet a lelkem ellenőrzése alatt tartom”. Fontos, hogy amikor Isten elkezd munkálkodni az életetekben, akkor ne kezdjétek önteltek lenni, arra gondolván, hogy ez azért van, mert én olyan igaz és jó vagyok. Isten azt mondja, hogy:

Nem a magad igazságáért és szíved egyenességéért mégy be oda, hogy birtokba vedd földjüket, hanem ezeket a népeket gonoszságuk miatt űzi ki előled Istened, az ÚR, hogy megtartsa ígéretét, amelyet esküvel fogadott meg az ÚR atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak.

Tudd meg azért, hogy nem a magad igazságáért adja neked birtokul azt a jó földet Istened, az ÚR, hiszen te kemény nyakú nép vagy!

Emlékezz rá, és el ne felejtöd, hogyan ingerelted haragra Istenedet, az URat a pusztában, attól kezdve, hogy kijöttél Egyiptomból, míg csak el nem jutottatok erre a helyre: folytonosan lázadottatok az ÚR ellen.

Felsorolja a lázadásaikat, majd ezt mondja a 24.-ik versben:

Folyton lázadottatok az ÚR ellen, amióta csak ismerlek benneteket.

Tehát nem a jóságukért tette velük mindezt az Úr, hanem az atyáiknak tett ígéret miatt.

A 10.-ik fejezetben folytatja a vándorlás során elkövetett bukásaik felsorolását, és emlékezteti őket, hogy

Abban az időben ezt mondta nekem az ÚR: Faragj két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat, és jöjj fel hozzám a hegyre! Készíts egy faládát is!

Mert felírom a táblákra azokat az ígéket, amelyek az előbbi táblákon voltak, amelyeket összetörtél, és tedd bele azokat a ládába!

Készítettem tehát egy akácfa ládát, és faragtam két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat, azután fölmentem a hegyre a két kőtáblával a kezemben.

Ő pedig fölírta a táblákra az előző íráshoz hasonlóan a tíz ígét, amelyet el is mondott nektek az ÚR a hegyen a tűz közepéből, amikor ott volt a gyülekezet. És átadta nekem azokat az ÚR.

...

Most pedig Izráel, mit kíván tőled Istened, az ÚR?

Ez egy olyan kérdés, amit mindnyájan meg kell magunktól kérdezzünk. Először eldöntöd a fejedben, hogy Isten létezik, amit sokkal könnyebb elhinni, mint azt, hogy nem létezik. Ma reggel megnéztem a napfelkeltét, és nem tudom, hogy ha valaki megnéz egy ilyen gyönyörű és hatalmas dolgot, akkor hogyan gondolhat erre anélkül, hogy higgyen Isten létezésében. Ha elkezdünk gondolkodni ezen, meg az élet folyamatain, a világegyetem dolgain, akkor sokkal könnyebb elhinni, hogy Isten létezik, mint ennek az ellenkezőjét.

Az ember tanulmányozása során ha csak az első sejtet nézzük, nem tudunk más következtetést levonni, csak azt hogy senki más nem lett volna képes egy olyan bámulatos dolgot teremteni, mint a mi testünk, kivéve Azt, akinek minden bölcsesség és tudás rendelkezésére áll. Egy mindentudó Isten.

Ha Isten teremtett engem, akkor annak a teremtésnek célja kellett legyen. Akkor hát, mit kíván Isten tőlem?

Én nem hiszem, hogy miután Isten megteremtette az embert azt mondta volna, hogy „elkészültél, most már magadra hagylak”. Mivel Isten teremtett engem, ezért vannak kötelességeim és feladataim Vele szemben. Mik ezek?

Csak azt, hogy Istenedet, az URat féljed, járj mindenben az ő útjain, szeresd őt, és szolgálj az URat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből.

Tartsd meg az ÚR parancsolatait és rendelkezéseit, amelyeket ma parancsolok neked a te javadra!

Elég kemény követelmények, hisz tudjuk, hogy már el is buktunk ezekben. És most akkor hogyan tovább? A Biblia azt mondja, hogy „mindnyájan vétkeztünk és hijján vagyunk Isten dicsőségének”. Azt jelenti, hogy akkor mindennek vége és nincs már több remény számomra? Nem. Istennek van egy mentő terve.

Az ember nem tudta beteljesíteni Isten ideális követelményeit. Ha minden ember ezeknek megfelelően élne, akkor egy fantasztikusan szép világban élnénk. De az ember elbukott, mert ahelyett, hogy tisztelné Istent, igen gyakran káromolja Őt. Ahelyett hogy szeretné és szolgálná Őt, gyakran inkább lázzad ellene, beleértve mi magunkat is.

Az Új Testamentumban Jézustól azt kérdezték, hogy „mit kell tegyünk ahhoz, hogy Isten munkáját végezzük?” A válasza: „Higgyetek abban, Akit Ő küldött.” Hála az Úrnak, én ezt meg tudom tenni! Igaz, hogy elbuktam az ideális követelmények betartásában, de be tudom tartani a mostani követelményt: hiszek Jézus Krisztusban.

Számomra elbűvölő dolog, hogy Isten azt kéri tőlem, hogy csak egyszerűen higgyek bűneim Megváltójában, Akit Ő küldött. És ha hiszek Jézus Krisztusban ezáltal egy új, dinamikus élet kezdődik bennem, mert Krisztus belém költözik, és az Ő bennem lakozó erejéből kapom azt a képességet, hogy Isten ideális követelményeinek kezdjek megfelelni. Ő adja az erőt az igazságban való járásra, az Istennel szembeni szeretetre, és olyan dolgokat tesz meg, amiket én nem tudtam volna megtenni saját magam.

Isten tehát nem adta fel az ideálissá formálásomat, hanem Krisztuson keresztül adja meg számomra azt a képességet, hogy betöltssem az Ő ideálját. Én viszont már azzal eleget tettem Isten követelményének, hogy egyszerűen hiszek Jézus Krisztusban.

Mózes így folytatja:

Íme, az ÚR, Istenedé az ég és az egeknek egei, a föld és minden rajta levő.

A zsoltárokban azt olvassuk, hogy *Az ÚR a föld és ami betölti, a földkerekség és a rajta lakók.* Minden az Istené, de a Sátán elbitorolta azt, ami Istené volt, és most ellenőrzése alatt tartja a földet. Jézus viszont eljött, hogy visszaváltsa a földet Isten számára, és megfizette a megváltás árát. Hamarosan Isten követelni fogja azt, amit Jézus megvásárolt kétezer évvel ezelőtt, és akkor Istené lesz minden ismét.

Nemsokára megérkezik Jézus, aki egyik lábát a hegyen veti meg, másikkal a tengerbe lép, és kijelenti, hogy e világ királyságai az Úrhoz tartoznak mostantól kezdve, és Ő uralkodni fog. Akkor majd megláthatjuk az a világot, amelyet Isten eredetileg akart.

Az emberek gyakran elbizonytalanodnak manapság, mert körbenéznek a világban és megkérdezik, hogy miként lehetséges, hogy a szeretet Istene egy ilyet teremtsen? Miért engedi, hogy gyerekek éhezzenek, hogy eltorzulva szülessenek? De ez a világ lázadásban áll, nem láthatjuk azt a világot, amelyet Isten szándékozott teremteni. Azt a világot látjuk, amely a lázadásának gyümölcseit szenvedti el.

De nemsokára Jézus el fog jönni, és minden megváltozik. Abban a világban nem lesznek torzulások, vakok, bénák, süketek és buták. Isten szerinti világ lesz az.

Mi, keresztények a világ végét nem a filmek komikumával kell elképzeljük. Az Ő eljövetele minden olyan ember végét fogja jelenteni, akik emberek fölött akartak uralkodni, és elbuktak. Egy olyan Királyt várunk, aki igazságban fog uralkodni a földön, és az emberek békében fognak egymás mellett élni. Nem lesz egyetlen éhes száj sem a földön, amikor az emberek az összes háborús pénzeiket a mezőgazdaságba fektetik. Ez a világ nem fog ismerni kapzsiságot, az erősek nem fogják elnyomni a gyengéket, és a gazdagok sem használják majd ki a szegényeket. Szeretet, öröm és boldogság lesz rajtunk, mert Isten jelenlétét fogjuk megtapasztalni minden pillanatban.

Számomra a legszörnyűbb üzenet ez lenne: „Testvérek, övezzétek fel magatokat, és éljetez ebben a káoszban, mert nincs kiút.” De hála Istennek, hogy hamarosan el fogunk jutni annak a káosznak a végére, amelyet az ember teremtett a földön, és megláthatjuk Isten igaz királyságának megalapozását.

Mégis csak a te atyáidat kedvelte meg az ÚR, őket szerette, és az ő utódaikat, titeket választott ki valamennyi nép közül. Így van ez ma is.

Metéljétek azért körül a szíveteket, és ne legyetek többé kemény nyakúak!

A körümetéledést Isten Ábrahának adta azzal a szándékkal, hogy lelki üzenetet közvetítsen. Ez testi élettől való elszakítást jelentett, hogy ne a test, hanem a lélek szerint éljenek. Ez azoknak a jele volt, akik lelki beállítottságuk voltak, a természeti, világi emberrel szemben, aki mindig anyagi és testi dolgokkal

foglalkozik. Isten népét nem az anyagi dolgok kellett uralják, hanem a lelkiek. Ennek a jele volt a körülmetélkedés.

Fizikailag meg is tartották ezt a szövetséget, de lelkileg már nem. Pál ennek a rituálénak az értelmetlenségét veti fel, amikor az nincs összhangban a valósággal. Ma is sokan vallási rituálékat követnek, de semmiféle élő kapcsolatuk nincs Istennel. Az efezusi gyülekezetnek azt mondta Jézus, hogy „hiányzik belőletek az első szeretet”. Ugyanazokat a dolgokat teszik, mint korábban, de nincs már bennük az érzelem.

Istent nem a rituálék, hanem a szívünk állapota érdekli. Pál a Római levél második fejezetében ezt írja:
*nem az részesül dicséretben, aki külsőleg zsidó, aki testén külsőleg van körülmetélve,
hanem az részesül dicséretben - mégpedig nem emberektől, hanem Istentől -, aki belsejében zsidó, aki nem betű szerint, hanem szívében a Lélek által van körülmetélve.*

A szívem többé már nem vágyik a test dolgai iránt, hanem Isten dolgait kívánja, ahogy Dávid is írta:
Ahogy a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!

Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után

Ilyen embereket keres Isten, akik lélekben gondolkodnak, Isten után vágyakoznak, és olyan lelki életet akarnak élni, amely alárendeltetik Neki.

Mert Istenetek, az ÚR, istenek Istene és uraknak Ura. Ő a nagy, erős és félelmes Isten, aki nem személyválogató, és akit nem lehet megvesztegetni.

Igazságot szolgáltat az árvának és az özvegynek, szereti a jövevényt, kenyeret és ruhát ad neki.

Szeressétek a jövevényt, mert ti is jövevények voltatok Egyiptom földjén!

Az URat, a te Istenedet féld, őt szolgálj, hozzá ragaszkodj, és az ő nevére esküdj!

Őt dicsérje éneked, mert ő a te Istened, aki azokat a nagy és félelmes dolgokat tette veled, amelyeket saját szemekkel láttál.

A 11.-ik fejezetben Mózes ismét emlékezteti őket az Egyiptomból történő kijövetelük csodáira: Isten hogyan tette tönkre a fáraó csapatát a Vörös tengerben, hogyan óvta, táplálta őket végig a pusztai út során egészen eddig a pillanatig. Azt is elismétli, hogy mi történt azokkal, akik lázadtak az Úr ellen.

Ti a saját szemetekkel láttátok az ÚRnak valamennyi nagy tettét, amelyet véghez vitt.

Tartsátok meg mindazt a parancsolatot, amelyet én ma parancsolok nektek, hogy erősek legyetek, bemehessetek és birtokba vehessétek azt a földet, ahova most átkeltek, hogy birtokba vegyétek;

és hogy hosszú ideig élhessetek azon a földön, amelyről megesküdött az ÚR atyáitoknak, hogy nekik és utódaiknak adja azt a tejjel és mézzel folyó földet.

Mert az a föld, ahova most bemégy, hogy birtokba vedd, nem olyan, mint Egyiptom földje, ahonnan kijöttetek. Ott, ha elvetted a magot, a lábaddal kellett öntöznöd, mint a zöldségeskertet.

Az a föld pedig, ahova most átkeltek, hogy birtokba vegyétek, hegyes-völgyes föld, az égből hulló eső vize itatja.

Az ÚR, a te Istened viseli gondját annak a földnek, állandóan szemmel tartja azt Istened, az ÚR, az év elejétől az év végéig.

Mindig eszembe jut ez a vers, amikor Izraelben vagyok: ott vagyok, ahová állandóan Isten tekint. Ez nem a világ legszebb országa, mert nagyon sok helyen jártam már, amely sokkal szebb, mint Izrael földje. Kaliforniában is vannak olyan helyek, amelyek sokkal szebbek, mint Izrael, de mégis Isten eldöntötte, hogy ezt adja Izraelnek, és ezért gondoskodik erről a földről. Ezen a földön született az Ő Fia, ezen a földön járt és itt is halt meg Ő. Ezért Istent érdekli ez a föld, és mindig figyelemmel kíséri azt.

Ha engedelmesen hallgattok parancsaimra, amelyeket ma parancsolok nektek, ha szeretni fogjátok Isteneteket, az URat, ha teljes szívvel és teljes lélekkel szolgáljátok őt, akkor esőt adok földetekre a maga idejében, korai és kései esőt, és betakaríthatod gabonádat, mustodat és olajodat.

Adok füvet a meződre állataidnak, és te is ehetsz, és jóllakhatsz.

Vigyázzatok, hogy szívetek el ne csábítson benneteket, el ne hajoljatok, ne szolgáljatok más isteneket, és ne boruljatok le azok előtt,

mert akkor fellángol az ÚR haragja ellenetek, bezárja az eget, nem lesz eső, és a föld nem hozza meg termését, ti pedig hamar kivesztek arról a jó földről, amelyet az ÚR ad nektek.

Vegyétek azért a szívetekre és lelketekre ezeket az ígéket, kössétek jelül a kezetekre, és legyenek fejdíszként a homlokotokon.

Tanítsátok meg ezeket a fiaitoknak is, beszélj róluk, ha otthon vagy, és ha úton jársz, ha lefekszel, és ha felkelsz.

Másszóval, emlékezzetek erre!

Az érdekes dolog az, hogy ismét itt a rituálé kísértés, miközben elfelejtetik a dolgok valódi értelmét. Ma is sok zsidó a törvényt a kezére és fejére köti, ráírja a kapufélfákra, de ez ma már csak rituálé, semmi más. Nem szeretik és nem szolgálják Istent teljes szívükből és teljes lelkükből. Mi is nagyon vigyázzunk arra, hogy ne hogy egy rituáléval helyettesítsük a valóságot.

Írd fel azokat házad ajtófélfáira és kapuidra

Nagyon jó, ha a házunkban mindenhol igeverseket függesztünk ki. A hölgyek kifüggeszthetik a tükörre, hogy *Csalóka a báj, mulandó a szépség, de az URat félő asszony dicséretre méltó.* Töltsük meg a házunkat Isten Igéjével!

A gyülekezetünkben van valaki, aki szívritmus szabályozókat tervez, amelyek akkorák, mint egy 5 forintos, a bőr alá helyezhetők be, és 20 éven keresztül működnek. Egyik este megmutatta a legújabb számítógépvezérlésű szabályozó tervlapjait. Az áramkörvezérlések sorozatát láthattam ott, és ő ezt a Róma 10:9-10, a János 3:16 alapján tervezte meg, és sok más ígét is felhasznált ezekhez. Ezek az ígék vannak beledolva ezekben a miniatűr chip-ekbe. A tervező pedig azt mondta nekem: „Akinek ilyet ültetnek be, annak Isten Igéje a szívébe kerül!” Nagyon tetszik nekem az ilyen dolog.

Írd fel azokat házad ajtófélfáira és kapuidra,

hogy hosszú ideig éljete, és éljenek fiaitok is azon a földön, amelyről megesküdött az ÚR atyáitoknak, hogy neked adja, amíg csak ég lesz a föld fölött.

Ha hűségesen megtartjátok mindezeket a parancsolatokat, amelyeket ma parancsolok nektek, és teljesítitek; ha szeretni fogjátok Isteneteket, az URat, és mindenben az ő útjain jártok, és hozzá ragaszkodtok,

akkor meghódoltatja előttetek az ÚR mindezeket a népeket, nálatok nagyobb és erősebb népeket hódítotok meg.

Tietek lesz minden hely, amelyre lábatokkal léptek. A pusztától a Libánonig, és a folyamtól, az Eufrátesz folyamtól a nyugati tengerig terjed határotok.

Sohasem vették még teljesen birtokba az Isten által nekik adott területet. Elég sajnálatos párhuzam a mi életünkkel kapcsolatban, hogy mi sem vesszük birtokba mindazt, amit Isten nekünk szánt. Ott van, és csak annyit kellene tegyünk, hogy hit által belépünk, és birtokba vegyük, de mindnyájan híjján vagyunk Isten dicsőségének. Tragikus, hogy annak ellenére, hogy Isten ilyen hatalmas mértékben kiszélesítette a határainkat, mégis képtelenek vagyunk elvenni mindazt, amit Isten nekünk adott.

Ennek több oka is lehet: intellektuális korlátok, tiltások, amelyeket mi magunk állítunk fel, de Istennek tulajdonítunk, stb.

Senki sem állhat meg veletek szemben. Rettegést és félelmet kelt Istenetek, az ÚR, az egész országban, ahova csak léptek, ahogyan megígérte nektek.

Nézd, én ma áldást és átkot adok elétek.

Áldást, ha hallgattok az ÚRnak, Isteneteknek a parancsolataira, amelyeket én ma megparancsolok nektek. De átkot, ha nem hallgattok az ÚRnak, Isteneteknek a parancsolataira, és letértek arról az útról, amelyet én ma megparancsolok nektek, és más isteneket követtek, akiket nem ismertek.

Ez nem jelenti azt, hogy Isten bárkit is megátkozna, hanem azt, hogy azon az életformán átok van. Egy embert figyelmeztetnek, hogy az általa választott ösvény ingoványos és veszélyes, és a vele szembejövők is figyelmeztetik, hogy egy nagy szakadék van a végén, de az ember csak megy és megy, nem veszi figyelembe az intéseket, és az út végén belecsúszik a szakadékba. Amikor ez megtörténik, akkor aztán minden embert megátkoz, akivel találkozott, mert azok nem állították meg őt, annak ellenére, hogy figyelmeztették arra, hogy hová vezet az ösvény.

Isten is figyelmeztet, hogy hová vezet az ösvény ha engedelmessé válsz, de azt is elmondja, hogy a másik ösvény a pusztulásba vezet. Ha viszont te mégis ezt az utat választod, azért nem lehet Ő a hibás, mert te szándékosan választottad azt, annak ellenére, hogy Isten minden eszközzel meg akart óvni attól. Másszóval, Jézus Krisztus maga feküdt le a pokol kapujában, és az Ő testén keresztül kell átlépj ahhoz, hogy bekerülj oda. Lábbal kell tiporjad Isten Fiát ahhoz, hogy kikerülj Isten házából. Ha mégis a pokolba kerülsz, akkor biztos, hogy nem Istent kell hibáztatni ezért, hanem egyedül csak a saját csökönyös lázadásodat okolhatod.

Amikor bevisz téged Istened, az ÚR arra a földre, amelyre bemegy, hogy birtokba vedd azt, mondd el az áldást a Garizim hegyén, az átkot pedig az Ébál hegyén.

Az Igéret földjének közepén, ahová Ábrahám először érkezett, ahol Jákob is hosszú időn keresztül élt, és kutat ásott, Sechem környékén található a Garizim hegy a déli oldalon, és az Ébál hegy az északon.

Amikor a nép megérkezett az Igéret földjére, akkor egyesek a Garizim hegyre kellett felmenjenek, és a föld ígéreteit és az ígéret feltételeit kiáltották a völgyben maradt népnek: „áldottak legyetek a mezőkön, a városokban, stb...” és a nép mindig az felelte, hogy „Ámen, ámen...”

Az Ébál hegyére felkapaszkodó csoport viszont az engedetlenségük nyomán bekövetkezendő átkokat kiáltotta le. Hihetetlen élmény lehetett, amint ezek az emberek kiáltottak lefelé, és kb. egymillió ember válaszolt a völgyben, hogy „Ámen, ámen...” Ennek az volt a célja, hogy örökre bevessék ezeket a dolgokat az emlékeztükbe, de sajnos mégis elfelejtették.

A 12.-ik fejezetben az áldások feltételeit olvashatjuk:

Ezeket a rendelkezéseket és döntéseket kell azon a földön, amelyet atyáid Istene, az ÚR ad nektek birtokul, megtartanotok és teljesítenetek mindenkor, amíg csak azon a földön éltek:

El kell pusztítanotok mindazokat a helyeket, ahol az általatok meghódítandó népek szolgálják isteneiket, a magas hegyeken és halmokon, és minden zöldellő fa alatt.

Romboljátok le oltárait, törjétek össze szent oszlopaikat, égessétek el szent fáikat, isteneik szobrait pedig vágjátok darabokra! Még a nevüket is irtsátok ki arról a helyről!

De ne ígь tegyetek Istenetekkel, az ÚRral.

Hanem azt a helyet keressétek fel, és oda menjétek, amelyet kiválaszt Istenetek az ÚR valamennyi törzsetek közül, hogy oda helyezze nevét, és ott lakjék.

Isten azt mondja nekik, hogy ne akárhol imádják Őt. A görögök mindig a hegytetőre építették a templomaikat, emiatt az ókori vallásos rendszerek általában a magasan fekvő helyeken imádták az isteneiket. Ez az imádat mindig szexuális misztériumba torkolt, mert nagyon lenyűgözte őket az élet keletkezése, a fogantatás. És abba az időben ők sok szempontból közelebb voltak a születéshez, az élethez, mint mi, ezért a reprodukciós isteneket imádták elsősorban. De az isteneket is egy általuk alkotott teremtként képelték el, aki hasonló az emberekhez.

azt a helyet keressétek fel, és oda menjeteK, amelyet kiválaszt Istenetek az ÚR valamennyi törzsetek közül, hogy oda helyezze nevét, és ott lakjék.

Oda vigyétek égőáldozataitokat és véresáldozataitokat, tizedeiteket és felajánlásaitokat, fogadalmi és önkéntes áldozataitokat, marháitok és juhaitok elsőszülöttjét.

Ott egyetek Isteneteknek, az ÚRnak a színe előtt, és örüljeteK házatok népével együtt minden szerzeményeteknek, amellyel megáld Istenetek, az ÚR.

Ne tegyetek úgy, ahogyan mi itt ma teszünk: mindenki ahogyan jónak látja.

Mert még nem mentetek be a nyugalom helyére, az örökségbe, amelyet Istened, az ÚR ad neked.

Majd ha átkeltek a Jordánon, és letelepedtek azon a földön, amelyet örökségül ad nekteK Istenetek, az ÚR, amikor már nyugton lesztek a körülöttetek levő összes ellenségétektől, és biztonságban laktok, akkor arra a helyre, amelyet kiválaszt Istenetek, az ÚR, hogy ott lakjék az ő neve, oda vigyétek mindazt, amit parancsolok nekteK: égőáldozataitokat és véresáldozataitokat, tizedeiteket, felajánlásaitokat és fogadalmi áldozataitok legjavát, amit csak az ÚRnak fogadtok.

Örvendeztetek Isteneteknek, az ÚRnak színe előtt

Isten azt akarja, hogy örvendeztetek előtte. Sajnálom azokat a gyülekezeteket, ahol az emberek úgy érzik, hogy nem örvendezhetnek az Úrban, és ahol olyan komoly az Úr dicsőítése, hogy hiányzik az öröm a szívükből. Szeretem azt, amikor örvendezve köszönjük meg az Úrnak az Ő jóságát.

Isten kiválasztotta a helyet, amely először Betániában volt, majd később Jeruzsálembe költöztették, mert Isten azt a helyet választotta, ahol Őt imádni lehetett.

Vigyázz, ne áldozd fel égőáldozataidat bármelyik helyen, amelyet látsz, hanem csak azon a helyen, amelyet kiválaszt az ÚR egyik törzsedben. Ott áldozd fel égőáldozataidat, és ott teljesítsd mindazt, amit én parancsolok neked!

Amikor csak kívánod, bármely lakóhelyeden vágatsz és ehetsz húst, amennyivel megáldott és amit adott neked Istened, az ÚR.

Mert ez utóbbi békeáldozat volt, amit bárhol meg lehetett enni.

Ha majd kiterjeszti határodát Istened, az ÚR, ahogyan megígérte, és arra gondolsz, hogy jó volna húst enni, mert húst kívánsz enni: egyél húst, amennyit csak kívánsz.

Ha messze lesz tőled az a hely, amelyet kiválaszt Istened, az ÚR, hogy odahelyezze nevét, akkor is vágatsz marháidból és juhaidból, amit az ÚR ad neked, ahogy parancsoltam neked. Ehetsz lakóhelyeden, amennyit csak kívánsz.

Megeheted ugyanúgy, ahogy a gazellát és a szarvast megeszik, tisztátalan és tiszta ember egyaránt megeheti.

De abban légy állhatatos, hogy vért ne egyél, mert a vér lélek. Ne egyél lelket a hússal együtt!

Ne edd meg azt, hanem öntsd a földre, mint a vizet.

...

Ha majd kiirtja Istened, az ÚR azokat a népeket onnan, ahova bemégy, hogy elűzd azokat magad elől, és ha elűzöd őket, és a földjüKön laksz,

vigyázz, hogy törbe ne ess, azokat követve, akik kipusztultak előled. Ne kérdezősködj isteneikről, és ne mondd: Hogyan tisztelik ezek a népek az isteneiket? Én is úgy akarok tenni!

Csak pusztítsátok el őket és ne kíváncsiskodjatok, mondja az Úr. Van egy furcsa kíváncsiság egyesekben a vallási rendszerek, a spiritualizmus iránt, de ez nagyon veszélyes lehet.

Ne tégy úgy az Úrral, a te Isteneddel, mert azok csupa olyan dolgot tettek isteneik tiszteletére, ami az ÚR előtt utálatos, és amit gyűlöl. Még fiaikat és leányaikat is elégették isteneiknek.

Felhevítették az istenszobraikat és a gyerekeiket az istenszobor kiterjesztett karjaiba helyezték, és hagyták hogy halálra süljenek!

Tartsatok meg és teljesítsetek minden ígét, amelyet én parancsolok nektek! Semmit se tégy hozzá, se el ne végy belőle!

Ha próféta vagy álomlátó támad közötted, és jelet vagy csodát ad tudtodra, és bekövetkezik az a jel vagy csoda, amelyről beszélt neked, és azt mondta, hogy kövessünk és tiszteljünk más isteneket, akiket nem ismertél,

akkor se hallgass annak a prófétának a beszédére, vagy arra az álomlátóra, mert csak próbára tesz benneteket Istenetek, az ÚR, hogy megtudja, valóban teljes szívvel és lélekkel szeretitek-e Isteneteket, az URat.

Az URat, a ti Isteneteket kövessétek, és őt féljétek, az ő parancsait tartsátok meg, és az ő szavára hallgassatok, őt tiszteljétek, és hozzá ragaszkodjatok!

Annak a prófétának és annak az álomlátónak pedig meg kell halnia, mert el akart téríteni Istenetektől, az ÚRtól, aki kihozott benneteket Egyiptom földjéről, és kiváltott a szolgaság házából. El akart tántorítani arról az útról, amelyet megparancsolt neked Istened, az ÚR, hogy azon járj, azért takarítsd ki a gonoszt a magad köréből!

Van egy furcsa vonzódásunk a természetfeletti dolgokhoz, de ez nagyon veszélyes is lehet. Csak azért, mert valaki olyan dolgot tud előidézni, amelyre nincs tudományos magyarázat, az még nem biztos, hogy azt jelenti, hogy ez a jelenség Istentől van.

A Sátán a hitegető, aki képes mindenféle látványos jelenség előidézésére. Ezért nem szabad ilyen jelenségeket használjunk arra, hogy megítéljük az igazságot.

Aki csodavárásból él, az veszélyes területre tévedt, mert amikor megérkezik az Antikrisztus, akkor mindenféle csodákat és jeleket fog bemutatni az emberek előtt. Sok ember életét inkább a csodák várása itatja át Jézus Krisztus helyett. Pedig Jézusban láthatják meg igazán azokat a csodákat, amelyek az életükben és az életükön keresztül fognak működni, de nem szabad a csodák meglátását fő célnak kitűzni, nem szabad nagy hangsúlyt fektetni azokra, mert ez a Sátán megtévesztő eszköze is lehet.

Annak a prófétának és annak az álomlátónak pedig meg kell halnia, mert el akart téríteni Istenetektől, az ÚRtól, aki kihozott benneteket Egyiptom földjéről, és kiváltott a szolgaság házából. El akart tántorítani arról az útról, amelyet megparancsolt neked Istened, az ÚR, hogy azon járj, azért takarítsd ki a gonoszt a magad köréből!

Ha testvéred, anyádnak a fia, vagy a saját fiad, leányod, kedvelt feleséged vagy testi-lelki jó barátod titokban így csábítgat: Menjünk és tiszteljünk más isteneket, akiket nem ismertél te sem, atyáid sem, azoknak a népeknek az istenei közül, akik körülötted vannak, akár közel, akár távol, a föld egyik végétől a föld másik végéig,

ne engedj neki, és ne hallgass rá, ne szánd meg, ne kíméld és ne mentesd azt,

hanem öld meg irgalom nélkül! Te emelj rá először kezet, amikor kivégzik, és csak azután az egész nép!

Kövezd halálra, mert arra törekedett, hogy eltántorítson Istenedtől, az ÚRtól, aki kihozott téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából.

Hallja meg az egész Izráel, és féljen, és többé senki se cselekedjék ilyen gonosz dolgot köztetek! Ha valamelyik városodról, amelyet Istened, az ÚR ad neked, hogy ott lakj, azt hallod, hogy elvetemült emberek támadtak köztetek, akik eltántorítják városuk lakóit, ezt mondván: menjünk, tiszteljünk más isteneket, akiket nem ismertetek, akkor keress, kutass és kérdezz utána alaposan, és ha valóban igaz a dolog, és megtörtént ez az utálatosság köztetek, irgalom nélkül hányd kardélre annak a városnak a lakóit, és irtsd ki minden benne levővel együtt, még az állatokat is hányd kardélre!

Isten vágya az volt, hogy lelki tisztaságot őrizzenek meg maguk között.

A 14.-ik fejezet:

Ti az ÚRnak, Isteneteknek a gyermekei vagytok. Ne vagdaljátok hát össze magatokat halottért, a homlokotok fölött se nyírjátok le a hajatokat.

Mert az ÚRnak, Istenednek a szent népe vagy te, téged választott ki az ÚR, hogy az ő tulajdon népe légy mindazon népek közül, amelyek a föld színén vannak.

Az étrendjük szabályai következnek, amelyet a 4Mózesben már tanulmányoztunk.

Nem szabad megennetek semmiféle döglött állatot. A lakóhelyeden levő jövevénynek odaadhatod, ő megeheti, vagy add el idegennek, mert te az ÚRnak, a te Istenednek szent népe vagy! Ne főzz gödölyét anyja tejében!

Add meg a tizedet vetésed minden terméséből, ami a mezőn évről évre terem!

Az ÚRnak, Istenednek a színe előtt add meg, azon a helyen, amelyet kiválaszt, hogy ott lakják az ő neve. Ezt tedd gabonádnak, mustodnak és olajodnak a tizedével, marhádnak és juhodnak az elsőszülöttjével. Így tanulj meg félni Istenedet, az URat mindenkor!

De ha túlságosan hosszú odáig az út, és nem tudod odavinni azt, mert messze van az a hely, amelyet kiválaszt Istened, az ÚR, hogy oda helyezze a nevét, pedig megáldott Istened, az ÚR, akkor add el pénzért, és a kapott pénzt tedd erszénybe, s úgy menj el arra a helyre, amelyet kiválaszt Istened, az ÚR.

Vásárolj a pénzen bármit, amit kívánsz, marhát vagy juhot, bort vagy szeszes italt, bármit, amit csak megkívánsz, és egyél ott Istenednek, az ÚRnak színe előtt, és örvendezz házad népével együtt!

A 15.-ik fejezetben:

Minden hetedik esztendő végén el kell engedni az adósságot.

Az adósságelengedés módja pedig ez: egy hitelező se követelje felebarátjától, testvérétől azt a kölcsönt, amit embertársának kölcsönadott, mert adósságelengedést hirdettek az ÚRért.

Az idegentől követelheted, de amivel testvéred tartozik neked, azt engedd el!

Ha már a hatodik évben voltatok, akkor nem gondolhattad azt, hogy nem adok kölcsön, mert úgysem fogja megadni, mert jövőre el kell engedjem!

Isten mindig a szíven viselte a szegények sorsát, és így mi is ezt kell tegyük.

Ha valaki elszegényedik testvéreid közül valamelyik lakóhelyeden, abban az országban, amelyet Istened, az ÚR ad neked, ne légy kemény szívű és szűkmarkú szegény testvéreddel szemben,

hanem légy hozzá bőkezű, és adj neki szívesen kölcsönt, amennyire szüksége van, amiben segítséget szenved.

Vigyázz, ne támadjon szívedben ilyen alávaló gondolat: közeledik a hetedik esztendő, az adósságelengedés éve. Ne nézd rossz szemmel szegény testvéredet, mert ha nem adsz neki, az ÚRhoz kiált miattad, és vétek fog terhelni téged.

A példabeszédekben azt olvassuk, hogy, „aki a szegényeknek ad, az Istennek ad.” Erre emlékezzünk, és ne követeljünk mindent vissza a szegényektől, hanem gondoljunk arra, hogy az Úrnak adtuk és az Úr vissza fogja fizetni. Én szeretek Istennek kölcsönadni, mert hihetetlen kamatot szokott fizetni.

Mert a szegény nem fogy el a földről, azért parancsolom neked, hogy légy bőkezű az országodban levő nyomorult és szegény testvéredhez.

Ha eladja magát neked valamelyik atyádfia, egy héber férfi vagy nő, hat évig szolgáljon téged, de a hetedik évben bocsásd szabadon!

Amikor szabadon bocsátod, ne üres kézzel küldd el,

hanem lásd el bőven a nyájadból, a szérűdről és borsajtódból; adj neki abból, amivel megáldott téged Istened, az ÚR!

Emlékezz arra, hogy rabszolga voltál Egyiptomban, de kiváltott téged Istened, az ÚR. Ezért parancsolom ezt ma neked.

De ha ezt mondja: Nem megyek el tőled! - mert megszeretett téged és házad népét, mert jó dolga volt nálad,

akkor fogj egy árat, és szúrd azt a fülén keresztül az ajtófélfába, azután maradjon ő a szolgálád örökre.

Gyakran egy arany karikát tettek a fülébe, és ez azt jelentette, hogy ő saját szabad akaratából lett örökös rabszolga. Mi is Jézus Krisztus örökös rabszolgái lettünk. „Pál, Jézus Krisztus örökös rabszolgája...”. Saját akaratunkból döntjük el, hogy semmi mást nem akarunk tenni egész életünkben, csak az Urat szolgálni. Milyen nagyszerű dolog az Ő örökös rabszolgájának lenni, saját akaratunkból!

A 16.-ik fejezet az ünnepeket sorolja fel, amelyeket már átismételtünk az előző könyvekben.

A Páska, a Pünkösöd, a Szent sátor ünnepek átismétlése következik, majd ezt írja:

Örvendez ezen az ünnepen fiaddal és leányoddal, szolgálóddal és szolgálóddal együtt, meg a lévitával és jövevényel, az árvával és az özvegyel együtt, akik lakóhelyeden élnek.

Hét napig ünnepelj az ÚR előtt, Istened előtt azon a helyen, amelyet kiválaszt az ÚR. Mert megáldja Istened, az ÚR minden termésedet és kezed minden munkáját, örvendezz hát!

Isten nem akar szomorú szolgálkat, hanem örömmel teli szolgálatot szeretne. Azt szeretné, ha örömmel adná, ahogy Pál is mondta: „a jókedvű adakozót szereti az Isten”. Ezért sosem szabad nyomás hatására adakozni, hanem mindig csak szabad akaratodból add Istennek a pénzedet, idődet, szolgálatodat, bármit. Ha nem tudsz örvendezni ezekben, akkor ne adj semmit, mert jobb ha nem adsz, minthogy panaszkodj ezekért. Isten nem bírja a panaszkodást, és ez érthető is számomra, mert én sem tudom elszenvetni azt.

Évenként háromszor jelenjék meg minden férfi Istenednek, az ÚRnak a színe előtt azon a helyen, amelyet ő kiválaszt: a kovásztalan kenyér ünnepén, a hetek ünnepén és a sátoros ünnepen. De senki se jelenjék meg üres kézzel az ÚR színe előtt.

Mindenki aszerint vigyen ajándékot, amilyen áldást kapott Istenedtől, az ÚRtól, aki adja azt neked.

Állíts törzsenként bírákat és előljárókat minden lakóhelyeden, amelyet Istened, az ÚR ad neked, és ezek ítéljék a népet igaz ítélettel.

Ne ferdítsd el az ítéletet, ne légy személyválogató, és ne fogadj el vesztegetést, mert a vesztegetés elvakítja a bölcséket is, és az igaz beszédet is elferdíti.

A tiszta igazságot kövesd, hogy élhess, és birtokolhasd azt a földet, amelyet Istened, az ÚR ad neked.

Ne ültess semmiféle szent fát Istenednek, az ÚRnak az oltára mellé, amelyet építesz!

Ne állíts szent oszlopot se, mert azt gyűlöli Istened, az ÚR!

Isten utálja a szentképeket. Akkor is és most is. A kép, a szobor mindig a romlásban levő lelki élet jele, mert ezáltal akarják emlékeztetni magukat az emberek az elveszett Isten-tudatukra. Nincs már meg az a tudat amiről Pál azt mondta, hogy *őbenne élünk, mozgunk és vagyunk*, ezért szobrokat faragok, hogy emlékezzek.

Tragikus, hogy a hatalmas templomok és katedrálisok tele vannak szentképekkel és szobrokkal, mert Isten utálja ezeket.

Adjon Isten nektek megújult tudatot az Ő valóságáról, hogy megtapasztaljátok az Ő munkáját az életetekben. Járjatok vele az igazság útján, hogy az Ő kedvében járjatok. Segítsen titeket azokon a teerületeken, ahol ezelőtt elbuktatok, és mutassa meg az Ő erejét és hatalmát, hogy a gonosz ne győzzön le, hanem ti győzzétek le jóval a gonoszt az Ő Lelke segítségével. Adjon Isten egy hálás és örvendező szívet számotokra, hogy az életetek az Ő szemében legyen kedves, miközben állandóan az Úrban örvendeztek.

94 perc